

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 42: Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 25/10 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Regeringen kan ikke anbefale en vedtagelse af det her forslag. Det kan naturligvis være helt sagligt at rejse en diskussion om de her reglers udformning. Vi har over for os et forslag, der teknisk er i orden og udtryk for et politisk synspunkt, men det er jo også velkendt fra tidligere debatter om samme sag, at regeringen vil overveje en modernisering af reglerne. Det er mit ansvar, at der ikke er fremkommet noget forslag endnu. Vi har ærlig talt haft mange andre ting, vi skulle have behandlet i Finansministeriet. Det har fru Kirsten Jacobsen måske ikke i samme grad haft, og det kan jo være en del af baggrunden for, at vi nu så kort efter sidste behandling får en uændret genfremsættelse af Fremskridtspartiets synspunkt.

Jeg kan ikke frigøre mig fra, at når Fremskridtspartiet så energisk og vedvarende fremfører det her forslag, så er det især for at bidrage til den lille populisme, den lille politikerlede, den lille misundelse.

Jeg vil godt sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg vil ikke være med til, at politikerstanden skal nedvurdere sig selv ved at forringe sine egne vilkår, gerne modernisering, men ikke noget, der samlet set er en forringelse. Mit synspunkt er, at vi har ordentlige politikere og ordentlige ministre i skiftende regeringer, og vi skal opføre os, vi skal handle, vi skal lave vilkår for dem, der gør, at det fortsat kan være tilfældet. Når en person bliver minister, skal hun eller han afsige alt andet, arbejde hårdt, leve med et meget kort opsigelsesvarsel og en stor risiko for, at der bagefter ikke er nogen særlig tillokkende erhvervs-karriere at se frem til.

Der er ikke nogen erhvervsledere med et ansvar, der bare på en eller anden måde kan sammenlignes med ministres, som ikke har en væsentlig højere løn end ministre. Der er en række chefer i den centrale administration, der tjener væsentlig mere end deres ansvarlige

minister. Ministrene har til gengæld én særfor-del i forhold til mange andre topledere. Det er den såkaldte ministerpension, der i virkeligheden er en form for eftervederlag.

Det kunne man godt i teorien reducere i vær-di eller afskaffe, hvis man synes, det politisk vil-le være fremkommeligt med en væsentlig højere ministerløn og en stor fratrædelsessum, der lig-ner erhvervslivets gyldne håndtryk. Bevares, men det anser jeg ikke for politisk farbart. Det er nok ikke noget, man tør binde an med her i Fol-кетинget. Til gengæld må jeg sige for mit eget vedkommende, at jeg vil ikke bøje mig for disse populistiske krav om forringelser af det, vi har, uanset hvor mange gange Fremskridtspartiet fremfører sine velkendte synspunkter.

Pia Gjellerup (S):

Ud over de ting, som finansministeren anførte som mulighed for at begrunde, at Fremskridts-partiet så hurtigt efter den seneste behandling her i salen af et lignende forslag eller endda det samme forslag, kan man måske føje, at der også er opstået en ny konkurrencesituation, idet man måske har været bange for, at Dansk Folkeparti ellers ville tage patent på forslaget.

Men det skal vi jo så forholde os til igen, selv om vi har forholdt os til det tidligere i foråret. Her har vi i Socialdemokratiet sagt, at vi på det grundlag, der lå, afviste forslaget, men at vi ville være interesseret i at lave en modernisering, og det tror jeg absolut også fru Kirsten Jacobsen noterede sig. Der mener jeg, at hvis man havde vist en saglig interesse for sagen, så ville fru Kirsten Jacobsen have haft grund til at spørge os, hvor langt vi var kommet med de overvejel-ser, vi har foretaget på baggrund af de meldin-ger, vi kom med sidste gang, og på den bag-grund kunne have set: Tegner der sig måske et fælles billede af nogle løsninger, som kunne gennemføres her i salen? Sådanne henvendelser har vi ikke fået.

I Socialdemokratiet har vi de samme principi-elle meldinger, som vi havde i foråret. Vi er kommet længere med arbejdet siden, men vi er ikke færdige endnu. De principielle meldinger er, at det ikke skal være ringere at være mini-ster.

Den anden principielle melding er, at det ikke er helt i trit med moderne tider at have en sådan ministerpension, som vi i dag har regler om, og at vi derfor gerne vil lave det om i lyset af det første princip om, at det hele ikke bare skal blive ringere. Vi vil i øvrigt helst have, at sådan noget

gennemføres af en bred kreds af partier, og derfor vil vi fortsat bruge nogen tid på også at få drøftet de forskellige muligheder, der tegner sig.

Nu kan vi høre nogle principielle meldinger fra partierne her i dag. Det kan så yderligere indgå, men det er formentlig i vid udstrækning de samme, som vi hørte i foråret. Men vi vil arbejde videre med henblik på at skabe et resultat og ikke bare give meldinger til offentligheden, hvor man appellerer til de små og ubehagelige fordomme.

Foreløbig har vi også i Socialdemokratiet brugt en hel del tid på at skabe grundlaget for at gennemføre en finanslov og de ting, der er knyttet dertil. Så bliver der lidt mere tid, og vi har nogen tid, fordi der står ikke sådan et minister-skift lige for døren, og det er for nye ministre, en ny lov vil komme til at gælde.

Men vi vender tilbage, og fru Kirsten Jacobsen er velkommen til at spørge undervejs, hvornår vi måske forventer at være færdige.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det var jo fristende at starte med at replicere til fru Pia Gjellerup, at dette med ministerskift kan fru Pia Gjellerup vel aldrig være helt sikker på. Det er vel nærmest udtryk for et håb.

Forslaget her er jo en genfremsættelse af en genfremsættelse, og jeg skal derfor henvise til, hvad vi tidligere i Venstre har sagt. Det er jo tankevækkende, at hver gang forslaget har været fremsat, er der ikke sket mere, og ikke engang fremsætterne selv har haft lyst til at stille spørgsmål i Udvalget for Forretningsordenen. Så er der vel heller ikke grund til at gøre så meget ved forslaget her i dag.

Vi har i Venstre den opfattelse, som vi tidligere har givet udtryk for. Vi vil til enhver tid gerne forhandle med de andre partier om, hvorvidt ministerpensionsreglerne skal ændres, men vi synes, at det skal ses i en større sammenhæng. Vi er enige i de elementer, som finansministeren fremførte, nemlig at det skal ses i sammenhæng med de vilkår, der gælder for ministre, den løn, ministre har, og en masse andre ting.

Det er vi altid villige til at se på, men vi kan ikke medvirke til forslaget, som det foreligger.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Henning Grove, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne udtale følgende:

Når man ser på det samlede sæt regler for vederlag, eftervederlag og pension til ministre,

kan man vist ikke påstå, at ministre i Danmark er højt lønnede, specielt heller ikke, hvis man sammenligner med personer ansat i det private erhvervsliv, som har tilsvarende ansvar, arbejdsdag osv.

Man må også konstatere, at det, at man har været minister, jo ikke ligefrem her i Danmark automatisk giver nogen større mulighed for bagefter at komme tilbage til sit tidligere hverv, måske snarere tværtimod.

Derfor mener jeg, at Fremskridtspartiets forslag er helt urimeligt. Man tager en enkelt del af en ministerløn, nemlig pensionen, ud af den samlede aflønning af en minister. Man gør det som en engangspopulismesag, fordi der selvfølgelig altid er nogle enkelttilfælde i den samlede helhed, som man kan pege ud og sætte op på forsiden af formiddagsaviserne.

Fra konservativ side vil vi godt være med til at diskutere, hvordan ministre skal være aflønnet, men det skal ske på et reelt grundlag, og den samlede aflønning må ikke blive forringet, tværtimod, efter konservativ opfattelse. Der er ingen lette løsninger på det her spørgsmål, men vi deltager ikke i populistiske slagsmål og ødelægger et system for både kommende ministre – eller i hvert tilfælde specielt for kommende ministre, for der er jo ikke tilbagevirkende kraft i forslaget. Men vi deltager selvfølgelig gerne i drøftelserne.

Derfor afviser vi det foreliggende lovforslag og håber, at vi ikke – det vil jeg sige også under henvisning til den tidligere debat – skal se flere genfremsættelser af det.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Vi støtter forslaget, og jeg skal straks tage fat i den konservative ordførers sidste bemærkning og sige, at hvis Fremskridtspartiet ikke vil sørge for, at denne sag bliver taget op, så skal vi nok gøre det, for denne sag skal løses på et eller andet tidspunkt.

Det her forslag, som Fremskridtspartiet er kommet med, minder meget om det forslag, SF kom med i fjor, og det bygger på nøjagtig de samme forudsætninger, nemlig at nuværende regler om ministerpensioner er et levn fra gamle dage, og de skaber lede i befolkningen. Det er ikke, hr. finansminister, det, at der er nogle af os, der rejser sagen, der skaber leden. Det er, at vilkårene er urimelige.

Der er ingen, der forstår, at folk i den arbejdsdygtige alder med en meget stor indtægt, f.eks. som direktør, kan få en betydelig pension oveni,

en betydelig pension, der langt overstiger den almindelige folkepension. Der er ingen, der forstår, at et menneske, der har været minister i en meget ung alder i en begrænset periode, derefter resten af livet kan få pension.

Jeg forstår fuldt ud, og jeg anerkender, at det at være minister betyder, at man skal afgive sit job, og at det betyder, at man skal have en eller anden form for sikring, men det kan udformes på en anden måde. Ministerpensionsreglerne er urimelige, så vi støtter forslaget.

Det er især § 1, stk. 1, og § 2, stk. 2, er vi lidt forbeholdne over for. De nuværende regler er lidt ejendommelige. Jeg tænker på det dér med, at man mister sin pension, hvis man får en tjenestemandsansættelse, men hvis man får en overenskomstmæssig ansættelse, så sker der ingenting, heller ikke, hvis man får en privat ansættelse. Så det er et lidt ejendommeligt stykke, som vi under alle omstændigheder burde kigge på.

Men det hjælper ikke bare at udvide det til EU-job; det er en større problematik. I øvrigt er der en ren misforståelse i det, fordi fru Kirsten Jacobsen åbenbart tror, at et valg til Europa-Parlamentet kan betegnes som en stilling; det er det altså ikke. Så selv om man vedtog det, således som det er skrevet her, så ville de nuværende ministre eller tidligere ministre, som er medlem af Europa-Parlamentet, ikke miste deres pension; så til selve det stykke kan vi ikke bidrage. Men som sagt, ellers så støtter vi ubetinget forslaget.

Jeg skal lige knytte et par bemærkninger til det radikale ønske om at få en ordning, således at man kan udtræde af Folketinget, hvis man bliver minister, uden at miste retten til mandatet. Jeg nævner det, fordi det er omtalt i bemærkningerne.

Vi er fra SF's side indstillet på at imødekomme dette ønske fra radikal side under to forudsætninger. Den ene er, at ministre, der udtræder af Folketinget, naturligvis ikke kan få stedtillæg; det gør nuværende ministre, der ikke er medlem af Folketinget, heller ikke. Den anden er, at vi får en løsning på ministerpensionsspørgsmålet med det ene forbehold, som det er foreslået i forslaget fra Fremskridtspartiet.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten vil også godt melde sig blandt denne måske mindre kreds af partier, som kan støtte det foreliggende lovforslag.

Det ville måske være på sin plads her at skitsere Enhedslistens vision for udviklingen af pensionsområdet, som vi slet ikke mener er dækket af det her forslag.

Vi er af den opfattelse, at der skal skabes økonomiske forudsætninger for en fælles folkepension for alle på et væsentlig højere niveau, end det er tilfældet i dag, og en del af den betaling for den pension skal bl.a. komme ved afskaffelse af alle de skattesubsidierede pensionsordninger. Hvis folk i øvrigt vil lægge penge fra til deres alderdom, må de jo gøre det, når de har betalt deres skat; det kan man jo så ikke blande sig i. Så derfor skal alle pensionsfradragene fjernes med henblik på at lave en fælles høj pension, og dette skal gælde for alle, også for ministre. Det var fra mig lidt om det principielle.

Det konkrete lovforslag er bestemt et beskedent fremskridt i forhold til den nuværende situation. Det er positivt, at pensionsudbetalingen udskydes til 60 år. Vi kan måske undre os over, at man ikke lægger det samtidig med det egentlige pensionstidspunkt, men det er trods alt den rigtige vej.

Det er også positivt, at man indfører en ordning, så man ikke samtidig kan oppebære pension eller høj løn, f.eks. fra en tjenestemandsstilling ved Den Europæiske Union, oven i pensionen. Det er også et skridt den rigtige vej.

Men det kan undre, at lovforslaget ikke generelt medtager alle typer af lønninger. Det er f.eks. ikke ganske usædvanligt, at tidligere ministre, efter at de har gjort sig fortjent til det via deres ministerstilling, bliver ansat i virksomheder og fonde som direktører og lignende til en ganske høj løn, en milliongage f.eks. Men måske kan Fremskridtspartiet og fru Kirsten Jacobsen forklare, hvorfor de ikke skal medtages i lovtæksten. Vi må gå ud fra, at det er en forglemmelse.

Det kan heller ikke være meningen med lovforslaget, at det skal skræddersyes, og sådan ser det lidt ud. Der kunne i realiteten lige så godt stå to eller tre navne: at dette er en lov, som gælder Ritt Bjerregaard eller noget i den stil, bare for at nævne en helt tilfældig. Så jeg mener altså, at man burde gå videre i den retning. Selvfølgelig vil vi støtte det konkrete forslag, men vi synes også, at det er positivt, at finansministeren og regeringen har meldt ud, at de faktisk er i gang med at prøve at lave noget på det her område.

Enhedslisten vil da godt melde sig i rækken af partier, der gerne vil prøve at se på, om det her

område kan moderniseres, for vi mener ærlig talt også, at de pensionssystemer, der er lavet for ministre, er forældede. Om det er muligt for Enhedslisten at skabe et flertal på det punkt, er det jo ikke til at vide endnu, men jeg synes i hvert fald, at det er positivt, at man tager det op, for det er helt klart en urimelig situation, vi befinder os i med pensioner, der udbetales til folk, som samtidig har en høj løn, i en måske meget ung alder.

Hans Erik Hillerup-Jensen (CD):

Det fremsatte lovforslag er for tiden under behandling i Udvalget for Forretningsordenen. At denne behandling har været et godt stykke tid, har allerede været nævnt, men det ændrer ikke ved det.

Dette forslag bør mest hensigtsmæssigt afvente behandlingen i Udvalget for Forretningsordenen, og fra CD's side vil vi derfor indskrænke os til på det nu foreliggende grundlag at foreslå, at Tinget venter, til der foreligger en betænkning fra Udvalget for Forretningsordenen, med at gå dybere ind i sagen, så vi ikke løber nogen risiko for at prioritere behandlingen af sagen, som nu er sat på skinner.

CD vil hermed tilkendegive, at vi skønner det u hensigtsmæssigt allerede nu, hvis Tinget låser sig fast i en endelig stillingtagen, hvorfor CD i lighed med Det Radikale Venstre – skulle jeg hilse og sige – vil stemme imod det nu foreliggende forslag.

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er i hvert fald blevet en lavere stemmeføring, når man taler imod det her forslag, end de to andre gange, det har været til behandling.

Jeg er ikke overrasket over, at finansministeren ikke kan støtte forslaget. Jeg er dog glad for, at finansministeren i det mindste mener, at det teknisk er i orden. Vi ved også godt, at finansministeren har overvejet de her ting. Men Fremskridtspartiet har ikke fremsat det her forslag, hverken nu eller de to tidligere gange, på grund af populisme eller ud fra et ønske om at skabe politikerlede.

Jeg vil bare minde finansministeren om, at debatten om ministerpensioner tog sin start i forbindelse med regeringsskiftet, og jeg tror godt, finansministeren kan huske, at det var finansministerens eget parti, som mere end nogen andre var aktive i debatten om, hvor urimeligt det var, at selv om man kun havde været minister i et år, kunne man få så og så meget i

pension, og man kunne få det i rigtig mange år, fordi man var ganske ung.

Dernæst fulgte jo den situation, som vi i Fremskridtspartiet var utrolig glade for, nemlig at indenrigsminister Birte Weiss tog et meget fornuftigt initiativ, når det drejede sig om borgmestre og amtsborgmestre. Da knæsatte man nemlig det princip, at pension er noget, man får, når man går på pension. Det er ikke noget, man får, når man er 20 år, eller når man er 30 år. Det er simpelt hen noget, man får, når pensionsalderen indtræder, sådan som det i øvrigt er i samfundet.

Dengang fremsatte Fremskridtspartiet sit forslag, fordi vi naturligvis troede, at når regeringen havde den opfattelse, at disse regler var rimelige og i orden for landets borgmestre og amtsborgmestre, som da jo også har fungeret i en stilling, som har krævet hele deres tid, og hvor de ikke kunne have bibjod ved siden af i mange tilfælde, ja, så måtte man selvfølgelig også gå ud fra, at man havde den holdning, at det også skulle gælde én selv, altså ministre og ministerkolleger.

Men vi blev skam klogere, for der kom et brev fra samtlige gruppeformænd – og det er vel egentlig det, der refereres til i dag – til Udvalget for Forretningsordenen, hvori man sagde, at det ville man da godt drøfte under den klare forudsætning, at der skete en samlet forbedring. Det var det, der stod i brevet, og dér har det så ligget og skvulpet siden.

Eftersom Fremskridtspartiet selvfølgelig kender sit eget forslag ud og ind og ved, hvad det indebærer, så er der da ikke grund til skose os for, at vi ikke stiller spørgsmål til vort eget forslag. Der er måske nærmere grund til at spørge nogle af de andre, hvis de var så interesserede i at få det her problem drøftet eller løst, hvorfor de ikke har stillet nogle spørgsmål.

Det næste, der skete, var jo, at finansministeren og flere andre regeringsmedlemmer havde et usandsynlig kedeligt bøv, fordi en kommissær ikke ville give afkald på sin ministerpension, og der blev fremsat løfter til befolkningen, til Folketingets partier osv. om, at dette skulle vi ordne. Dette skulle vi ordne! Dette har man heller ikke ordnet.

Jeg vil som sagt gerne slå en pind igennem, at det her forslag har noget som helst med hverken politikerlede eller populisme at gøre. For bare at illustrere det vil jeg gerne sige: Det her forslag er jo ikke indrettet således, at man skal nedsætte ministerpensionen – eller noget som helst i den

retning. Det er et spørgsmål om at knæsette princippet, som man allerede har gjort for borgmestre og amtsborgmestre, om, at man ikke kan få pension, før man går på pension, at man ikke kan få pension, hvis det er sådan, at man får en toplønnet stilling osv.

Vi forstår ærlig talt godt befolkningens forargelse, når man kan se på erhvervslivets område – der er jo en håndfuld af dem, og jeg skal ikke nævne navne – at tidligere ministre får langt over 100.000 kr., op imod 200.000 kr., i ministerpension, samtidig med at de oppebærer nogle af de højeste lønninger i det private erhvervsliv. Jeg tror også, at befolkningen er utrolig forarget over, at der sidder medlemmer af Europa-Parlamentet, som foruden alle de goder, det medfører at være medlem af Europa-Parlamentet, ved siden af har en ekstra lommeskilling i form af en ministerpension på 100.000-200.000 kr. Derfor tror jeg ikke, det er Fremskridtspartiets forslag, der skaber hverken populisme, røre i befolkningen eller noget andet. Nej, den er der i forvejen og vil fortsat være der, hvis Folketinget ikke snart får gjort noget ved det, og lad så det være en opfordring, en meget pæn og stille opfordring, fra Fremskridtspartiet til regeringen om at begynde at arbejde med det.

Vi har da fuld forståelse for, at der har været finanslovforhandlinger lige nu. Men det har der jo ikke været de sidste 3 år hver dag. Så det er jo et spørgsmål om, at man har ikke haft viljen.

Venstre undrede sig over, at Fremskridtspartiet ikke stillede forslag til sine egne forslag. Alt så, vi gennemarbejder dem så godt, inden vi fremsætter dem, at vi ved, hvad de betyder, og det er såmænd den enkle forklaring på det.

At fru Anne Birgitte Lundholt sammen med sin nye forbundsfælle, finansministeren, mener, at det er populisme – ja, ja, det skal man have lov til at mene, det skal man. Men for os er det en rimelighed, det er simpelt hen ret og rimeligt, at ingen er så privilegerede, at man kan opnå pension, uden man er på pension.

Hvis der er en formulering – det vil jeg gerne sige til SF – som ville være bedre dækkende i den ene paragraf om EU, så ændrer vi selvfølgelig gerne det.

Jeg vil gerne sige til Enhedslisten: Det er ikke skræddersyet, hverken til en, to eller tre personer. Der er taget højde for, at man som Europa-Parlamentsmedlem er i en situation, hvor man stadig kan oppebære ministerpensionen, og man kan ikke indrette det efter tjenestemænd, for de er ikke danske tjenestemænd. Derfor er

der nogle ting, der er nødt til at blive skrevet, og man kan i og for sig ikke skrive ret meget om en kommissær i Europa-Parlamentet; der er kun én stilling, og vi har, så vidt jeg ved, kun haft tre af dem.

Der er ikke noget som helst skrevet med henblik på personer. Det er simpelt hen et ægte udtryk for, at vi er godt og grundigt trætte af, at man ude omkring i pressen og ude omkring på møder den ene gang efter den anden fra Folketingets flertal fortæller, at man er enige i, at ministerpensionerne er urimelige, at man må gøre noget ved dem og så videre. Men hver gang det kommer til debat her i salen, så stiller man sig op, og så skælder man Fremskridtspartiet ud, fordi det er os, der igen har taget forslaget op.

Må jeg så sige til den sidste bemærkning vedrørende den beretning, der blev afgivet af Udvalget for Forretningsordenen om muligheden for at opnå orlov til ministre, i dette tilfælde de radikale ministre: Fremskridtspartiet er også enig i – det fremgår også af beretningen – at ministre selvfølgelig skal kunne få orlov i den tid, de er ministre, og ikke miste deres mandat. Men det, vi er uenige i – og det er vi virkelig stadig væk – er: Man skal ikke da kunne få løn i en stilling, som en anden får løn for, og man skal heller ikke kunne optjene pensionsret i en stilling, som en anden beklæder – derfor vores modstand mod det. Var det efter de norske regler, således at man trådte uden for nummer, så længe man var minister, og hvis man faldt som minister, så kunne man gå tilbage til rollen som folketingsmedlem, så var vi helt enige.

Men jeg kan bare fortælle, at uanset om det er det ene eller det andet parti her i Folketinget: Vi bliver ikke trætte af at gentage det her forslag, og vi lader os ikke kue, uanset om man beskylder os for at skabe politikerlede i befolkningen, eller hvilke andre tillægsord man bruger.

Vi mener det dybt alvorligt, for vi vil ikke finde os i, at der er en race, som er så privilegeret, at den kan sidde og udstikke ordrer for, hvordan alle landets andre pensionister skal have det, og så overhovedet ikke være villig til at gøre noget ved sine egne privilegier. Det vil vi ikke finde os i, og derfor vil det her forslag blive fremsat igen og igen, til problemet er løst.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er til fru Kirsten Jacobsen. Enhedslisten skal såmænd nok støtte det igen og igen. Det er godt

nok, at Fremskridtspartiet kommer med det, det er slet ikke det. Men det var altså ikke særlig klart for mig ud fra det, som fru Kirsten Jacobsen sagde, om hun faktisk havde taget det for hold ind, som jeg nævnte i min ordførertale, nemlig om det er rimeligt, at for eksempel en minister, som går af – lad os så bare sige som 60-årig, 59-årig, det er ikke en så usædvanlig alder for en minister – i de næste 7 år sammen med sin pension kan have en milliongage, for eksempel i det private erhvervsliv.

Hvis jeg læser lovforslaget, sådan som jeg ser det, så er de altså ikke taget med, og det er jo sådan set en stor gruppe af folk. Det er en meget typisk alder for dem, der bliver ansat i erhvervslivet, efter at de har været ministre. De har så en lang periode dér, hvor de oppebærer pension samtidig med en høj løn, og det synes jeg ikke rigtig at fru Kirsten Jacobsen tager ind. Så det er mere sådan nogle overvejelser om, hvorvidt man nu også har fået de rigtige ting med i det her lovforslag, som jeg godt vil høre lidt om.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg beklager, at jeg ikke fik sagt det. Grunden til, at forslaget er skruet sammen teknisk, sådan som det er, er jo netop at undgå en debat og beskyldninger om, at det her var populisme og alt muligt. Det er faktisk en direkte overførsel fra de regler, regeringen selv har indført for borgmestre og for amtsborgmestre, og hvis et politisk flertal ville være med til at gøre dem skarpere – for det er det, hr. Bruno Jerup siger – så ville Fremskridtspartiets stemmer falde på det ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1993.

Af Finansudvalget.

(Fremsat 15/11 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 37:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af entré på de statslige museer.

Af Bent Hindrup Andersen (EL) m.fl.

(Fremsat 7/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Ordningen med entré til de statslige museers faste samlinger blev indført i 1991, det vil sige, at det ikke er sket under den nuværende regering. Nyordningen omfattede Nationalmuseet, Statens Museum for Kunst, Tøjhusmuseet og Den Hirschsprungske Samling, idet de tre øvrige statslige museer under Kulturministeriet: Landbrugsmuseet, Jagt- og Skovbrugsmuseet og Ordrupgårdsamlingen i forvejen opkrævede entré ligesom i øvrigt hovedparten af landets museer.

Det, jeg siden som kulturminister har gjort og er ansvarlig for, er, at alle museer nu – det er